

A beginning is the time for taking the most delicate care that the balances are correct. This every sister of the Bene Gesserit knows. To begin your study of the life of Muad'Dib, then, take care that you first place him in his time: born in the 57th year of the Padishah Emperor, Shaddam IV. And take the most special care that you locate Muad'Dib in his place: the planet Arrakis. Do not be deceived by the fact that he was born on Caladan and lived his first fifteen years there. Arrakis, the planet known as Dune, is forever his place. -from "Manual of Muad'Dib" by the Princess Irulan

IN THE week before their departure to Arrakis, when all the final scurrying about had reached a nearly unbearable frenzy, an old crone came to visit the mother of the boy, Paul.

It was a warm night at Castle Caladan, and the ancient pile of stone that had served the Atreides family as home for twenty-six generations bore that cooled-sweat feeling it acquired before a change in the weather.

The old woman was let in by the side door down the vaulted passage by Paul's room and she was allowed a moment to peer in at him where he lay in his bed.

By the half-light of a suspensor lamp, dimmed and hanging near the floor, the awakened boy could see a bulky female shape at his door, standing one step ahead of his mother. The old woman was a witch shadow—hair like matted spiderwebs, hooded 'round darkness of features, eyes like glittering jewels.

"Is he not small for his age, Jessica?" the old woman asked. Her voice wheezed and twanged like an untuned baliset.

Paul's mother answered in her soft contralto: "The Atreides are known to start late getting their growth, Your Reverence."

"So I've heard, so I've heard," wheezed the old woman. "Yet he's already fifteen."

"Yes, Your Reverence."

"He's awake and listening to us," said the old woman. "Sly little rascal." She chuckled. "But royalty has need of slyness. And if he's really the Kwisatz Haderach ... well"

Within the shadows of his bed, Paul held his eyes open to mere slits. Two bird-bright ovals—the eyes of the old woman—seemed to expand and glow as they stared into his.

"Sleep well, you sly little rascal," said the old woman. "Tomorrow you'll need all your faculties to meet my gom jabbar."

And she was gone, pushing his mother out, closing the door with a solid thump.

Paul lay awake wondering: *What's a gom jabbar?*

In all the upset during this time of change, the old woman was the strangest thing he had seen.

Your Reverence.

And the way she called his mother Jessica like a common serving wench instead of what she was—a Bene Gesserit Lady, a duke's concubine and mother of the ducal heir.

Is a gom jabbar something of Arrakis I must know before we go there? he wondered.

He mouthed her strange words: *Gomjabbar... Kwisatz Haderach.*

There had been so many things to learn. Arrakis would be a place so different from Caladan that Paul's mind whirled with the new knowledge. *Arrakis—Dune—Desert Planet.*

A kezdet az időszak, amikor meg kell győződni arról, hogy fennál az egyensúly. Ezt a Bene Gesserit összes nővére tudja. Ahhoz, hogy elkezdhesd a Muad'Dib életének megismerését, először gondosan helyezd őt a saját idejébe: a Padisah Császár uralkodásának 57. évében született. Aztán még gondosabban helyezd őt a méltó helyére: az Arrakis bolygóra. Ne tévesszen meg a tény hogy a Caladanon jött világra és ott is töltötte az első tizenöt évét! Arrakis, a Dűneként ismert bolygó az ő örök helye.

„A Muad'Dib ismertetőjéből”, Irulan hercegnőtől

Az Arrakisra távozásuk előtti héten, mikor a végső készülődések szinte kibíratatlan őrjöngésbe és sietségbe torkollottak, egy vénasszony érkezett, hogy meglátogassa Paul, a fiú anyját.

Meleg volt aznap az éjszaka a caladani kastélyban, és a huszonzhat generáción át az Atreides család otthonául szolgáló ősrégi kőhalom az időjárásváltozás előtti áporodott szagot árasztott magából.

Az öregasszonyt a Paul szobája melletti boltíves folyosóra nyíló oldalajtón engedték be, és így rápillanthatott az ágyában alvó fiúra.

A függőlámpa félhomályában, ahogy az lesötétítve a padlóig lelógott, a felriadt Paul egy természetes női alakot látott meg, egy lépéssel az anyja előtt. A vénasszony, mint egy banya árnyéka – haja egy összekuszálódott pókháló sötét vonásokkal körülvéve, szemei drágakövek.

– Nem túl kicsi a korához, Jessica? – kérdezte az öregasszony. A hangja nyikorgott és pattogott, mint egy hangolatlan húr.

Paul anyja lány hangon válaszolt:

– Az Atreidesek későn szokták kezdeni a növést, Tisztelendő Anya.

– Hallottam már, hallottam, – nyögte az öreg nő – mégis, ő már tizenöt éves.

– Így van, Tisztelendő Anya.

– Ébren van, és minket hallgat, szólt a vénasszony – a ravasz kis csibész – kuncogott magában – de egy uralkodónak kell a ravaszság. És ha tényleg ő a Kwisatz Haderach...

Az ágyának árnyékaiba burkolózva Paul résznyire nyitotta szemét. Két rikító ovális – a banya szemei – tágulni és rikitani látszottak, ahogy az övéibe bámultak.

– Aludj jól, te ravasz kis csibész, – mondta a vénasszony – holnap minden képességedre szükség lesz a gom jabbarommal való ismerkedésed során.

És el is ment, az anyját kiterelve, ahogy az ajtót egy kemény puffanással becsukta.

Paul éberem feküdt és gondolkodott: *Mi az a gom jabbar?*

A nagy változások felfordulásában ez a nő volt a legkülönösebb dolog, amit látott.

Tisztelendő Anya.

És ahogy az anyját, Jessicát hívta, mint egy házi szolgálólányt ahelyett, ami tényleg volt – egy Bene Gesserit nővér, egy herceg ágyasa és a trónörökös anyja.

– *A gom jabbar valami arrakisi dolog, amiről tudnom kéne, mielőtt odamegyünk?* – gondolta.

Aztán ki is ejtette a furcsa szavakat: *Gomjabbar...Kwisatz Haderach.*

Annyi tanulnivaló volt még. Az Arrakis oly más volt a Caladantól, hogy Paul elméje örvénylett a tengernyi új tudástól. *Arrakis – Dűne – A Sivatag Bolygó.*